

[Rasmussen (Gylling).]

Partis Stilling til dette Forhold er ret klar. Først vil jeg understrege, som ogsaa udtalt af den ærede sidste Taler, at mit Parti intet Ansvar har for, at Landmandsbanken i Dag staar i det Forhold til Staten, hvori den staar, idet vi paa det daværende Tidspunkt ikke fandt, at denne Form var den rigtige.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at Tiderne skifter; det er fuldkommen rigtigt. Vi kan i Dag ikke have den samme Indstilling over for denne Sag, som vi havde for mange Aar siden. Naar hele det politiske Arbejde eller i hvert Fald den væsentligste Del af det i de sidste Par Aar har været knyttet til vor Pengepolitik og vor Bankpolitik — man har gjort et stort Arbejde for, at Rentensænkningen kunde blive ført helt igennem, man har haft Brug for Lovgivningsmagtens Medarbejderskab over for Bankerne i vort Land —, saa er det soleklart, at mit Parti ikke paa nuværende Tidspunkt ønsker at give Afkald paa den Støtte, man kan have ved at være i Besiddelse af eller have den væsentligste Indflydelse paa en saa stor Erhvervsbank som Landmandsbanken. Man maa forstaa, at vi i et kommende Arbejde for Rentenedsættelsen meget vanskeligt kan opgive det Vaaben. Jeg har ikke noget imod, at man afhænder en Del af de 50 Millioner Aktier, som Staten har, men jeg maa mene alligevel, at denne Banks Ledelse under de nuværende Forhold bør være hos Staten. Jeg ser her ikke saa meget paa det Udbytte, som Staten eventuelt kan faa og ogsaa nok med en vis Ret kunde have Krav paa over for Landmandsbanken — de Penge, der er ofret paa den Historie, er jo ikke Smaapenge; der kunde jo være noget, der taler for, at man fik nogle af dem tilbage —, men uanset det lægger vort Parti den allerstørste Vægt paa det samfundsmæssige Hensyn, nemlig at Staten ogsaa i den kommende Tid er i Stand til at øve Indflydelse paa Rentespørgsmaalet.

Jeg skal ikke gennemgaa Lovforslaget i Enkeltheder; det skete sidste Gang, og de egner sig ogsaa bedst til Behandling i Udvalg, men den Tid nærmer sig, da Oktrojen skal ophæves eller fornyes, og uanset de Vilkaar, hvorunder denne Seddelbank har arbejdet den sidste halve Snes Aar, har man Ret til at sige, at dens Dispositioner ikke altid har været tilfredsstillende, at den Pengepolitik, der er ført op igennem Tiderne, har været af den Beskaffenhed, at man kunde have ønsket, at Staten i disse Aar havde haft en langt stærkere Tilknytning til Banken og dens Pengepolitik. Naar vi nu skal ændre i Bankens Forhold, finder jeg det

rigtigt, at det offentlige faar en langt større Indflydelse end hidtil. Det er for øvrigt heller ikke modsagt fra anden Side. Det har de andre Ordførere ogsaa givet Tilslutning til. Jeg kan altsaa anbefale, at Nationalbanken efter Forslaget bliver en selvejende Institution, men alligevel med den Tilknytning til Staten, som jeg mener, man kan kræve af Landets Seddelbank.

Der har, særlig sidste Gang Sagen var til Behandling her i Tinget, været rejst stærke Indvendinger imod Rigsdagsmændenes Indvælgelse i Repræsentantskabet. Jeg skal ikke sige meget derom; kan man finde en anden Form, hvorved man alligevel bibeholder det, der er Meningen, nemlig at Rigsdagen har Haand i Hanke med Ledelsen af Banken, kan man for min Skyld godt tage en saadan Form, kun at det skal være Rigsdagsmænd, der skal vælges til at deltage i Ledelsen. Den Førfølgelse, man for Tiden har iværksat over for Rigsdagsmænd, og som gaar ud paa, at de hverken maa anvendes det ene eller det andet Sted, er jeg en Modstander af. Jeg har ikke kunnet finde en mere samfundsmæssig Repræsentation end den, Rigsdagens Medlemmer frembyder. De staar dog i et direkte Forhold til Vælgerne og til de forskellige Samfundsklasser, saa jeg kan ikke indse, at de ikke er velegnede til at være Medlemmer af Repræsentantskabet, men skal det være Anstødsstenen, har vi ikke nogen Indvending imod en anden Form.

Med Hensyn til Overtagelsesbestemmelserne kan man som udenforstaaende ikke have nogen begrundet Mening om, hvorvidt de er mere eller mindre gode. Det er mit Indtryk, at den Overenskomst, der er tilvejebragt i Fjor, øvede Ret og Skel til begge Sider, og det maa man ogsaa ønske sker.

Jeg skal ikke fordybe mig i lange Betragtninger over Lovforslaget, men kun udtale Ønsket om, at man, naar Sagen nu kommer i Udvalg, er lidt mere indstillet paa at behandle selve Lovforslaget fremfor at fortæbe sig i visse Spørgsmaal, som sidst opholdt Udvalgets Arbejde meget stærkt. Jeg udtrykker da Haabet om, at Lovforslaget kan gennemføres. Det forekommer mig, at de Toner, som blev anslaaet, ikke mindst af det ærede Medlem Hr. Himmelstrup, var af den Beskaffenhed, at man kan forvente et Resultat af dette Arbejde.

Oluf Pedersen: Det foreliggende Lovforslag er jo en Genganger, og jeg kan henholde mig til de Udtalelser, jeg fremsatte ved Behandlingen den 13. April. Man aner-